



Nostalgi



Att arbeta så gott som hela sitt yrkesverksamma liv inom textil, innebär att man lärt känna många människor, och fått många vänner. (kanske också någon tillfällig ovän).

Men även sämre hörsel, som ej går att göra något åt, då det ej var tal om att använda hörsel-skydd för längre tid tillbaks. Min första kontakt med textil fick jag vid 16-årsåldern. Sedan dess har det runnit mycket vatten under broarna, även vid sidan om, då det vid flera tillfällen hänt att både Kinnasand, liksom Häggådalen fått lotsa in, och ut, sina anställda med roddbåt eller landgångar till arbetsplatsen.

Att vara nyanställd innebar förr att man fick de lättare jobben, och blev då, som nu prövad på olika arbeten, därför har jag gått den "långa vägen". Första arbetsdagen bestod av att ett par tusen tegelpannor skulle rengöras från mossor, och sot. Lönen var 37 öre per tim, 48 tim vecka = 17:66! Appreturen och blekeriet hade sedan användning av mig för en tid framöver. Ett söligt men intressant arbete. Spolning var nästa steg mot toppen, det var där man alltid som nybörjare skulle bli lurad, av de som var mer varma i kläderna. Det hände att maskinerna "krånglade" och då blev alltid nybörjaren sänd till någon "Gubbe" för att hämta "Meddraget" för att sträcka fjädrarna, då var det stor munterhet bland de "gamla pojkarna". När 3 st spolmaskiner av stigande svårighetsgrad avverkats var man så mogen för att slussas in i väveriet. Ej som vävare, men som stolputsare och garnutdelare till "spoletösera" och "rullekärringera".

Efter några tusen putsade vävar, och upplockade snusmubbor från golvet blev nästa uppgift vid varporna, där det alltid gäller att vara noggrann för att slippa allt för mycket ovet från vävaren.

Äntligen var det så tid att pröva vävningen, det var betydligt större skillnad på maskinerna då, och de som kommit fram på senare år.

Produktionen var ej så hög som den är nu för tiden. Mycket var beställningar till försvaret, bland annat tältduk, som man kanske själv fick ligga under, när det var tid att göra sin värnplikt och beredskap i sammanlagt 21 mån.

Bland de äldre i väveriet fanns det en del som ej var som vi yngre, rädde för "Mästarn", en tysk som ibland kunde dela ut en lusning, om han var på dåligt humör. En av de äldre som arbetade dagtid, gick hem på middagsrasten, och blev hemma resten av dagen, vilket Mästarn påpekade dagen efter och ville veta orsaken.

Jo, jag var till tjur's mä mi ko, svarade mannen. Faen det skulle Ni sagt till mej om sa Mästarn. Ja, ja tänkte dä, men så velle ja inte ha utå den rasen, blev svaret. En annan Old Man som ej var så mån om felfria produkter, vilka bestod av Linnedukar med träd och svalor i mönstret, fick veta av ledningen, att han vävde illa. (många bon m.m.) Hans svar blev kort och gott, att jag tyckte, att ä där schvaler så skatla också vära bo.

Att väva är ett ganska nervpåfrestande arbete, fick jag snart erfara, särskilt när bommarna var av dålig kvalitet. Därför ville jag pröva på hur det var att arbeta i ett färgeri. Men det var lite lång väg att cykla, närmaste arbetsplats är nog det bästa i alla fall så ja återbördades till mitt gamla jobb igen.

När man efter många års erfarenhet av vävning, fick tillfälle att gå i yrkesskola 2 år, för vävlagare var det många som tog den chansen, vilket var till stor nytta för en reparatör. Det mest intressanta var väl mönsterritning och maskinlära. Men efter som tiden går, och maskinerna blir modernare, och människan blir äldre och äldre, är det bra att det finns reträttvägar, och jag har många gånger tänkt på en plats inom vårdyrket, och den tanken har nu förverkligats. Jag är numera lokalvårdare.

N.S.

